

approach in teaching with the use of information technologies]. Kharkiv.

8. Safonova, E. Y. (2011). *Rekomendatsyyu po yspolzovaniyu ynnovatsyonnykh obrazovatelnykh tekhnolohiyi v uchebnoy protsesse*. [Recommendations for the use of innovative educational technologies in the educational process]. Moscow.

9. Spivakovskiy, O. V. (2003). *Teoriya y praktika vykorystannia informatsiynykh tekhnolohii u protsesi pidhotovky studentiv matematychnykh spetsialnostei*. [Theory and practice of using information technologies in the process of training students of mathematical specialties: a monograph]. Kherson.

10. Fitsula, M. M. *Pedahohika*. [Pedagogy]. Kyiv.

ВІДОМОСТІ ПРО АВТОРІВ

КІЯНОВСЬКА Наталія Михайлівна – кандидат педагогічних наук, доцент, доцент кафедри вищої математики Криворізького національного університету.

Наукові інтереси: методика навчання вищої математики у вищій школі, інформаційно-комунікаційні технології навчання вищої математики.

РАШЕВСЬКА Наталя Василівна – кандидат педагогічних наук, доцент, доцент кафедри вищої математики Криворізького національного університету.

Наукові інтереси: методика навчання вищої математики у вищій школі, інформаційно-комунікаційні технології навчання вищої математики, мобільне навчання.

ЄЧКАЛО Юлія Володимирівна – кандидат педагогічних наук, доцент, доцент кафедри фізики Криворізький національний університет.

Наукові інтереси: методика навчання у вищій школі, інформаційно-комунікаційні технології навчання.

INFORMATION ABOUT THE AUTHORS

KIIANOVSKA Nataliia Mykhailivna – PhD of Pedagogical Sciences, Associate Professor at the Higher Mathematics Department Kryvyi Rih National University.

Circle of scientific interests: methods of teaching higher mathematics in higher school, information and communication technologies for teaching higher mathematics.

RASHEVSKA Natalia Vasylivna – PhD of Pedagogical Sciences, Associate Professor, Associate Professor at the Higher Mathematics Department Kryvyi Rih National University.

Circle of scientific interests: methods of teaching higher mathematics in higher school, information and communication technologies for teaching higher mathematics, mobile learning.

YECHKALO Yuliia Volodymirivna – PhD of Pedagogical Sciences, Associate Professor, Associate Professor at the Physic Department Kryvyi Rih National University.

Circle of scientific interests: methods of teaching in higher school, information and communication technologies for teaching.

Стаття надійшла до редакції 14.05.2021 р.

УДК 378.371+637.016

DOI: 10.36550/2415-7988-2021-1-197-101-106

КЛЮЄВА Сніжана Дмитрівна – кандидат філософських наук, доцент кафедри музичного мистецтва і хореографії ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського»
ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-1398-6513>
e-mail: klyuyeva.s@gmail.com

ВПРОВАДЖЕННЯ ЕЛЕКТРОННИХ МУЗИЧНИХ ІНСТРУМЕНТІВ В ПРОФЕСІЙНУ ПІДГОТОВКУ МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ МУЗИЧНОГО МИСТЕЦТВА

Постановка та обґрунтування актуальності проблеми. Процес оновлення національної системи освіти висуває комплекс нових вимог до результату педагогічної діяльності і основне місце займає процес висококваліфікованої підготовки майбутніх учителів музичного мистецтва. Тому за сучасних умов усе більшого значення набуває культурологічний аспект підготовки студентів, в якому значна роль відводиться вивченню музики, що забезпечує духовний розвиток особистості в цілому та є невід'ємною складовою педагогічної культури вчителя.

Швидкий розвиток електронних музичних інструментів, що мають необмежені можливості, привів до того, що синтезатор стає не тільки популярним, але й незамінним у багатьох випадках музичним інструментом, що напрочуд швидко проклав собі шлях у світ музичного мистецтва. Усе більше людей прагне прилучитися до електронних технологій у музиці. Звукове середовище сучасності насичене як властиво електронними тембрами, так й обробленим електронікою акустичним звуком. Бажання освоїти види музикування, що припускає використання електронних засобів, виникає у

дітей вже з досить раннього віку. А технічний прогрес в області вдосконалювання електронних музичних інструментів, що стимулюють застосування їх у навчальному процесі, робить усе більше можливим одержання студентами сучасної, високоякісної й повноцінної музичної освіти. При загальній тенденції до усе більш широкої «електронізації» виконавських напрямків музичного утворення на цей момент домінуючої можна вважати опору на клавішний електронний інструментарій [4]. Звернення до електронних музичних інструментів сприяє подоланню розриву між електроакустичною аурую побутування музики в реальному житті і традиційним звуковим матеріалом. Навчання грі на електронних музичних інструментах сприяє не тільки збагаченню музичного кругозору, а й популяризації музичної освіти. Впровадження електронних музичних інструментів сьогодні – це переважно діяльність на основі цифрового (комп'ютеризованого) музичного інструментарію. Клавішний синтезатор, будучи базовим різновидом цього інструментарію, дозволяє значно збагатити творчість майбутніх викладачів, включаючи в нього традиційну виконавську діяльність з елементами композиторської та звукорежисерської роботи. Щоб озвучити на синтезаторі нотний текст спочатку потрібно вибрати з великого числа електронних тембрів ті, які найкраще підходять до даного твору і відповідно скоригувати фактуру викладу, тобто створити проєкт його аранжування. У цьому – елемент композиторської діяльності. Потім треба озвучити цей проєкт – виконати його або ввести в пам'ять, а так само – вибудувати електроакустичне середовище звучання, тобто провести звукорежисерську роботу. Іноді необхідно внести ті чи інші поправки в тембри синтезатора або навіть створити їх нові оригінальні різновиди, тобто виступити в ролі творця віртуальних музичних інструментів. Завдяки використанню комп'ютерних технологій і опору на фактурні темброві заготовки кожен з цих видів діяльності набуває більш прості форми. Таким чином, творчість музиканта стає не тільки більш багатогранною і цікавою, але одночасно – більш доступною і продуктивною. Все це робить електронні інструменти надзвичайно цінним засобом музичного навчання. Широкий фронт музично-творчої діяльності дозволяє подолати виконавську спрямованість традиційного музичного навчання, сприяє активізації музичного мислення учня і розвитку в більш повній мірі його музичних здібностей. А простота і доступність

діяльності дозволяє значно розширити коло залучених до неї виконавців.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Нині в музичній педагогіці не існує єдиного підходу до вивчення електронних музичних інструментів. Багато авторів зверталися до розкриття даної теми: І. Шавкунов, А. Апухтін, І. Красильников, Л. Петренко, А. Жданов, В. Зеленеv і ін. Ігор Шавкунов розробив методіку і програму навчання гри на синтезаторі, І. Красильников показав роль спеціалізації «Електронні музичні інструменти» в професійній підготовці вчителя музики.

Метою статті є розширення уявлень про підготовку майбутніх учителів музичного мистецтва за допомогою впровадження електронних музичних інструментів.

Виклад основного матеріалу дослідження. Одним з факторів розвитку музичної культури є пошук і розширення виражальних засобів, нових фарб звучання, нових тембрів і їх поєднань. Історія музичних інструментів почалася багато тисяч років тому, коли первісна людина вперше використовувала природні предмети для видобування звуку. Найдавніші зразки – прості ритмічні інструменти. Творці перших музичних інструментів стали помічати, що в залежності від розміру, матеріалу, форми музичного інструменту змінюється характер звучання. Розвиток цивілізації призвело до створення більш складних інструментів: ліри, арфи, труби та ін. В результаті прагнення до тембрової різноманітності в різних частинах світу стало з'являтися велика кількість всляких різновидів струнних, духових і ударних інструментів. Починаючи з епохи Ренесансу, в Європі творили видатні майстри по створенню та вдосконаленню музичних інструментів. Складається професійна музична культура. Створюються такі інструменти, як церковні органи, клавішні (клавесин, клавикорд і ін.), фортепіано. Удосконалюються оркестрові інструменти (струнні смичкові, дерев'яні духові, мідні духові). Електронна музична творчість як частина музичної культури: етапи розвитку та становлення виконавства на електронних музичних інструментах, поширення електронних технологій у всіх сферах діяльності людини стало невід'ємною рисою нашого часу. У музичній творчій та виконавській практиці знайшли своє застосування електронні засоби запису, обробки та відтворення звучання людських голосів і акустичних інструментів, а також музичні інструменти і технології, завдяки яким створюються оригінальні електронні композиції. Все більше людей постійно стикається з електронними технологіями в

музиці. Синтезатор в порівнянні з іншими музичними інструментами – наймолодший і самий багатофункціональний, багатоплановий, універсальний інструмент. Сучасний синтезатор – це поєднання передових технологій з цифровою електронікою. Синтез – це з'єднання, поєднання. Але електронні музичні інструменти значно розширили можливості складання звуків. Вони дозволяють як підбір кількості і складу обертонів в звуці, так і плавне регулювання сили кожного обертона. Має ці інструменти і величезну пам'ять – починаючи ві ритмблока до багатьох мелодійних треків. В останніх моделях синтезатора величезна база даних, банки пам'яті пісень, стилів і голосів [3, с. 22].

У ХХІ ст. особливо яскраво і багатопланово розвиваються нові електронні музичні напрямки. Розвиток технологій дає композиторам і музикантам потужні інструменти, що дозволяють розширювати горизонти творчості і представляти твори, створення яких було раніше неможливо. Сьогодні електронна музика займає одне з центральних місць в музичній культурі, а також є важливою складовою багатьох сфер культури, мистецтва і освіти. У сучасному, швидко змінюваному світі очевидна актуальність пошуку інноваційних форм і методів навчання в музичних навчальних закладах, які забезпечують розвиток цілісної творчої особистості, що володіє високою креативністю мислення і здатною адаптуватися до високотехнологічних реалій життя. Займаючись електронною музичною творчістю та цифрових освітніх технологій в педагогічний процес в вищих навчальних закладах нашої країни, розробкою нових форм і методів навчання в системі сучасної музичної освіти, ми можемо стверджувати, що електронна музична творчість – це новий погляд на класичну музичну освіту, на поєднання традицій та інновацій [3]. Традиційні напрямки в музичній педагогіці, пов'язані з інструментовкою і аранжуванням, імпровізацією і твором, розширюються за допомогою нових підходів до навчання і музично-теоретичні знання даються з використанням електронних музичних інструментів, включаючи мобільні технології [4, с. 34]. Застосування електронних музичних інструментів в музично-освітньому процесі допомагає в досягненні нерозривної єдності двох аспектів – теоретичного і практичного. З одного боку, інформаційні технології є джерелом бібліографічних та енциклопедичних відомостей, що можуть бути використані студентами для освоєння теоретичних знань, з іншого – створення аранжувань і творів. Використання

електронних музичних інструментів – це можливість застосувати свої теоретичні знання безпосередньо на практиці. На заняттях студенти не тільки створюють аранжування музичних творів, а й самі складають музику. Музична творчість допомагає розкрити індивідуальність, активізує процес пізнання, підвищується мотивація до навчання. Студенти імпровізують на задані теми, так звані музичні картинки: явища природи, настрої, рух, художні герої та ін. Імпровізація сприяє емоційному самовираженню, допомагає розвинути уяву і фантазію. На даному етапі важливо спиратися на індивідуальність студентів, направляючи їхню музичну фантазію в потрібне русло. Заняття на синтезаторах допомагають осмислити закономірності музичної мови. Студенти освоюють будову музичної мови, знайомляться з типами музичних форм і прийомами формоутворення, з елементами фактури і видами фактурного викладу. Вони вчаться гармонізувати мелодії, знайомляться з жанровими і стилістичними видами музичної творчості. Поступово освоюються правила і прийоми інструментовки. Закріплюються і систематизуються знання про засоби музичної виразності, їх роль і значення в створенні різних музичних образів. В результаті навчання на синтезаторах студенти починають розуміти логіку музичного розвитку, отримують практичні навички використання своїх знань. Вони вчаться висловлювати свої музичні думки і оперувати музичним матеріалом, вчаться шукати взаємозв'язку між задумом (образами) і відповідними йому музичними засобами, правильно застосовувати компоненти виразних засобів у своїй творчості. В учнів розвивається творче мислення [2, с. 14].

Існують основні вимоги в виконавстві (в порівнянні з класичними інструментами) – постановка руки, звуковидобування та ін. Але мета навчання на електронних музичних інструментах – розвиток здатності до музикування, навичок аранжування, гри по слуху, створення нових віртуальних інструментів, імпровізація і композиція. Таким чином, здійснюється інтенсивне формування музичних здібностей, музичного смаку і інтересу їх до музичної творчості. Електронні музичні інструменти дають можливість одному музиканту поєднувати у своїй діяльності три ролі: композитора, виконавця і звукорежисера, надаючи йому можливість вибору тембрів, їх обробки, запису музики в пам'ять інструменту і т. д. Інтерес майбутніх учителів музики до цього інструменту пояснюється можливістю оптимізувати навчальний процес. За

допомогою цифрового інструменту в своєму виконанні можливо наблизитися до оригінального звучання – адже до його послуг тут тембри різних видів клавішних, струнних, духових і ударних інструментів. Учні знайомляться з інструментальними звучаннями. Наявні в пам'яті синтезатора численні види акомпанементу дозволяють розширити знання про різноманіття стилів, їх особливостей і ритмічних структур, що дозволяє яскравіше знайомити з піснею або музичною п'єсою [3, с. 56].

Звернення до цих інструментів також сприяє подоланню розриву між електроакустичною аурою побутування музики в реальному житті і традиційним музичним матеріалом музикування. Престиж нової техніки і сучасних звуків може послужити відмінним стимулом у розвитку їх інтересу до музичних занять. Оскільки техніка гри на електронній клавіатурі простіше ніж на фортепіанній і художньо повноцінний звуковий результат досягається учнем швидше і легше, виконавство стає доступним набагато ширшому колу. Крім того, легкість в управлінні тембрів і фактурою роблять його своєрідним конструктором, де, змінюючи один елемент музичної форми, можна спостерігати, як при цьому інтонаційно переосмислюються інші елементи і художній результат в цілому. Таким чином, на основі творчої практики набувають можливість отримати важливі знання про будову музичного твору, відчутти виразність того чи іншого художнього засобу, а значить, їх осягнення музичного мистецтва стає більш глибоким. [4, с. 48–49]. Одна з головних проблем електромусики – рівень виконавства. Ефектне інструментування часто приховує від слухачів те, що музиканти деяких ансамблів не занадто сильні як виконавці. Те, що може залишитися непоміченим в інших видах музики, тут затінюється незвичайністю звучання.

На Normal – клавіатурі майже повністю повторюється курс навчання на фортепіано (з урахуванням зменшення теситури). Багатотембровість синтезатора дозволить додати до основного репертуару піаністів величезні можливості з репертуарів духових, народних, струнних інструментів. Друге: на клавіатурі сполучається гра мелодійних ліній з автоакомпанементом [4].

Кращі інструменти звучать сотнями тембрів, відтворюють десятки стилів, записують багатоголосну партитуру, дозволяють редагувати й залишати в їхніх банках пам'яті всі зроблені настроювання голосів і стилів, пропонують створення власних стилів, здійснюють перенос і збереження всієї виконаної роботи. Інтерес

майбутніх учителів музичного мистецтва до цього інструмента порозумівається можливістю оптимізувати навчальний процес, як у рамках загального, так і додаткового утворення.

При навчанні на електронних музичних інструментах може використовуватися наступний алгоритм роботи над музичним твором: розбір і розучування нотного тексту; аналіз форми твору, жанрова належність, стильові особливості композитора, епохи; використання художніх можливостей синтезатора (вибір голосів, режимів гри, звукових ефектів); відпрацювання координації руху рук, розвиток техніки, усвідомлення засобів художньої виразності, оволодіння виконавськими штрихами, формування вмінь в області регулювання редакції; робота над художньою інтерпретацією музичного образу, аналіз результату.

Можливо використання наступних методів: метод інтенсивного навчання; комплексний метод; метод випереджального розвитку; метод авторської інтроінспекції (підсумковий аналіз аранжування); слуховий метод навчання гри на синтезаторі; методи, спрямовані на стимулювання музично-творчої діяльності.

Основним методом є метод інтенсивного навчання. При використанні даного методу студенту практично відразу дається весь блок необхідних для цього знань, умінь і навичок. Одночасний розвиток слуху, почуття ритму, вміння читати нотний запис, грати двома руками, працювати над музичними образами, підбирати по слуху – все це підвищує ефективність оволодіння кожним навиком окремо і забезпечує цілісний системний похід до навчання. Кожен наступний етап навчання характеризується більш високим рівнем засвоєння всього блоку знань, умінь і навичок, тобто йде розвиток по спіралі цілого комплексу складових елементів мистецтва гри на електронних інструментах. Методика інтенсивного навчання передбачає активізацію всіх можливостей учня: він ставиться перед необхідністю грати відразу на інструменті, вирішувати технічні та художні виконавчі завдання. Знання не подаються учневі в готовому вигляді, а здобуваються ним самим з практичної роботи. Готові теоретичні відомості даються в мінімальному обсязі. В основі формування здатності до музикування, як творчої здатності, лежать два види діяльності учнів: це творча практика і вивчення теорії музики. Тому що поєднує ці види діяльності комплексний метод, про який писав Г. Нейгауз стосовно навчання гри на фортепіано, стає єдиною можливим методом викладання гри на синтезаторі. Педагог ще в більшій мірі, ніж педагог по фортепіано,

«повинен бути одночасно і істориком музики, і теоретиком, учителем сольфеджіо, гармонії, контрапункту» [4].

У роботі над гармонізацією майбутні вчителі завжди повинні домагатися доладності поєднання мелодії з гармонією і прагнути до плавного голосоведення в супроводі; в роботі над фактурою – освіжати фактуру супроводжуючих голосів на кордонах розгортання музичної думки, виділяти різні пласти фактури, що звучать одночасно, за допомогою контрастних тембрів і регістрів і, навпаки, єдині пласти об'єднувати одним тембром, стежити за відповідністю фактури супроводу, характеру мелодійної лінії (за жанровими деталями, драматургією, характером виразності); в роботі над інструментовкою – при зміні музичної думки – оновлювати тембр мелодії, «промальовувати» кожен план звучання різними тембрами, для виділення мелодії застосовувати октавні або контрастні темброві поєднання для дублювання та ін.. Разом з тим, застосування правил ні в якому разі не повинно носити характер нав'язаних педагогом догм, засушувати творчу практику. Цінними знання для даної практики стають лише в разі непрямого впливу знань на практику; знання ніяк не можуть підмінити собою уяву. Ефективним для музичного розвитку є таке введення нового теоретичного матеріалу, яке викликано початковими вимогами творчої практики [4].

Головним методичним принципом організації творчої практики виступає опора на систему ускладнення творчих завдань. Основним видом таких завдань є виконання різних музичних творів, що в електронній музиці завжди пов'язане з їх аранжуванням. Аранжування являє собою складну творчу діяльність, що складається з чотирьох основних дій: аналіз тексту оригіналу, складання проекту аранжування, відбір звукових засобів, перевірка і коректування продукту. Кожне з цих дій, в свою чергу, ділиться на ряд операцій, тому залучення до мистецтва аранжування можливо лише з опорою на дидактичний принцип роз'єднання складного завдання на прості складові. Вдосконалення роботи учня над аранжуванням на всіх її етапах – від аналізу тексту оригіналу до внесення корективів в готовий продукт – сприятиме метод авторської інтроінспекції (підсумковий аналіз аранжування). Сутність його зводиться до залучення учня в творчість шляхом показу їм певних сторін творчого процесу з коментарями власних дій. Прийом пояснення власних дій, а також прийом спільного обговорення питань, що виникають в процесі роботи над аранжуванням, допомагають

розширити уявлення про засоби художніх можливостей даної творчої діяльності і, тим самим, сприяють розвитку музичного уяви і мислення. Тому методичний досвід, накопичений у фортепіанній педагогіці за рішенням таких проблем, як освоєння доцільних ігрових рухів, подолання скучності рук і корпусу та ін. – може служити орієнтиром при вирішенні аналогічних проблем в умовах навчання гри на електронних музичних інструментах. У зв'язку з цим, значення різних вправ на розвиток швидкості пальців, гам, етюдів в навчанні гри на синтезаторі різко падає. Проте з'являються нові специфічні технічні проблеми. Наприклад, перемикання режимів звучання під час гри, досягнення ритмічної синхронності гри під автоаккомпанемент, освоєння легкого туше одним пальцями без участі м'язових зусиль всієї руки, плеча, корпусу та ін. Досвід роботи над аранжуванням і ігрові навички, на які спирається учень при звуковому втіленні на електронному інструменті різних музичних творів, стає ключем для виконання і інших творчих завдань, пов'язаних з підбором по слуху та ін. Методи залучення до цих видів творчої діяльності схожі зі слуховим методом навчання гри на фортепіано і синтезаторі, оскільки перед дітьми в обох випадках виникають ті ж проблеми: формування зорово-слухо-моторних зв'язків; оволодіння звуковими моделями музичної мови і методами їх використання; розвиток фантазії та ін. Разом з тим, в цих методах є і деякі відмінності, зумовлені специфікою електронного інструменту.

Висновки та перспективи подальших розвідок напряму. Таким чином, отримуючи певний обсяг знань володіння електронними музичними інструментами в процесі навчання, студенти озброюються новими педагогічними технологіями і отримують великі можливості вдосконалення своєї професійної діяльності.

СПИСОК ДЖЕРЕЛ

1. Белов Г. Г. Музыкальный компьютер. Новый инструмент музыканта: методическое пособие / Г. Г. Белов. Санкт-Петербург : Композитор, 2006. 210 с.
2. Горбунова И. Б. Компьютерная студия звукозаписи как инструмент музыкального творчества и феномен музыкальной культуры. Общество: философия, история, культура / И. Б. Горбунова. М. : Музыка, 2017. 92 с.
3. Красильников, И. М. Электронное музыкальное творчество в системе художественного образования / И. М. Красильников; Институт художественного образования Российской академии образования. Дубна : Феникс+, 2007. 496 с.
4. Шавкунов И. Игра на синтезаторе.

Методика и программа обучения / И. Шавкунов.
М. : «Композитор», 2001. 27 с.

REFERENCES

1. Belov, G. G. (2006). *Muzykal'nyy komp'yuter. Novyy instrument muzykanta: metodicheskoye posobiye*. [Musical computer. A new instrument of a musician: a methodological guide]. Sankt-Peterburg.
2. Gorbunova, I. B. (2017). *Komp'yuternaya studiya zvukozapisi kak instrument muzykal'nogo tvorchestva i fenomen muzykal'noy kul'tury. Obshchestvo: filosofiya, istoriya, kul'tura*. [Computer recording studio as an instrument of musical creativity and a phenomenon of musical culture. Society: philosophy, history, culture]. Moscow.
3. Krasil'nikov, I. (2007). *Elektronnoe muzikalnoe tvorstvo v sisteme hudozhestvennogo obrazovaniya*. [Electronic musical creativity in the system of art education]. Moscow.
4. Shavkunov, I. (2001). *Igra na sintezatore. Metodika i programma obucheniya*. [Playing the synthesizer. Methodology and training program]. Moscow.

УДК:378.14.068:19

DOI: 10.36550/2415-7988-2021-1-197-106-110

ВІДОМОСТІ ПРО АВТОРА

КЛЮЄВА Сніжана Дмитрівна – кандидат філософських наук, доцент кафедри музичного мистецтва і хореографії ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського».

Наукові інтереси: професійна підготовка майбутніх учителів музичного мистецтва і хореографії.

INFORMATION ABOUT THE AUTHOR

KLYUYEVA Snezhana Dmitrievna – PhD, Associate Professor of Music Art and Choreography Department in the South Ukrainian National Pedagogical University named after K. D. Ushinsky.

Circle of scientific interests: professional training of next generation of musics and choreography teachers.

Стаття надійшла до редакції 07.05.2021 р.

КОВАЛЕНКО Олександр Вікторович –

кандидат педагогічних наук, доцент, доцент кафедри образотворчого мистецтва музикознавства та культурології Сумського державного педагогічного університету імені А. С. Макаренка
ORCID: <https://orcid.org/0000-0003-1043-6679>

e-mail: olexkovalenko@ukr.net

СПИК Лариса Іванівна –

кандидат історичних наук, доцент, доцент кафедри образотворчого мистецтва, музикознавства та культурології Сумського державного педагогічного університету імені А. С. Макаренка
ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-5160-6529>

e-mail: larusyabarabash2017@gmail.com

ПРИНЦИПИ ТА МЕХАНІЗМИ ФОРМУВАННЯ МІЖКУЛЬТУРНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ МАЙБУТНІХ ФАХІВЦІВ З МУЗИЧНОГО МИСТЕЦТВА

Постановка та обґрунтування актуальності проблеми. Феномен глобалізації сучасного світу як процес інтеграції людства та посилення його культурної взаємозалежності гостро ставить питання про готовність людей до життя в нових умовах. В результаті розширення міжнародних контактів у різні етнічні культури проникають інші культурні цінності; в цих культурах починає формуватися нова свідомість. При цьому розширення міжкультурних контактів є складним і суперечливим процесом, оскільки спричиняє кризи, деструктивні явища, трансформації світогляду, інноваційні пошуки в кожній культурі.

Проблема взаємодії та взаєморозуміння культур є особливо актуальною для вітчизняної науки у зв'язку з пережитими

складними процесами модернізації суспільства, глибокою трансформацією вітчизняної культури та складними міжетнічними відносинами. В контексті подібних процесів особливого значення набуває проблема взаєморозуміння та взаємодії між представниками різних культур. Це обумовлено тим, що ефективність взаємодії етнічних культур в нашій країні передбачає необхідність формування у їхніх представників такої якості, як здатність і готовність до міжкультурної комунікації. Саме тому на перший план в сучасній соціокультурній рефлексії виходять проблеми: міжкультурної компетентності, що визначають всі аспекти міжкультурної взаємодії.

Таким чином, сучасні соціокультурні процеси породжують специфічні особливості